

HOOFDSTUK IX

Het verhaal van de soepschildpad

«Ik kan je niet zeggen, hoe blij ik ben, je weer te zien, oudje!» zei de Hertogin, terwijl ze haar arm vertrouwelijk door dien van Alice stak en ze samen verder gingen.

Alice was zeer in haar schik de Hertogin in zoo'n prettige stemming te vinden en dacht bij zich zelve, dat het misschien alleen door de peper kwam, dat ze haar in de keuken in zoo'n booze bui had aangetroffen.

«Als *ik* Hertogin word», zei ze in zich zelve, (ofschoon op eenigszins twijfelachtigen toon), «wil ik heelemaal geen peper in mijn keuken hebben. Die is volstrekt niet noodig in soep. Misschien komt het wel van de peper, dat de menschen zoo heethoofdig zijn», vervolgde ze, erg ingenomen met zich zelve, dat ze dit, naar ze meende, ontdekt had, «en zoo maakt de azijn hen zuur, de kamille hen bitter en klontjes en dergelijke dingen de kinderen zoet. Ik wou, dat de menschen dit toch

maar wisten, dan zouden op zijn . . .»

Ze dacht heelemaal niet en schrikte daarom, toen haar oor hoorde. «Je loopt lieve, en dat maakt, dat je kan je nu niet zoo direct de maar die zal me straks w

«Misschien zit er geen m op te merken.

«Tut, tut, kind!» zei de een moraal, als je ze ma ze drukte zich, dit zeggende

Deze was er niets mee i togin zoo innig werd, eerst leelijk was en ten tweede, o was, dat haar kin op Ali deze kin allernaangenaan echter liever niet onvrien verdroeg ze het zoo goed een beetje meer gang in het

«Dat is zoo», zei de H hiervan is: 't Is de liefde doet gaan!»

«Iemand heeft eens gezeg

